

[Kaj Andresen.]

498 mill. kr. Da kapitaludgifterne anslås til 300-400 mill. kr., skulle der i budgettet være tale om et beskedent kasseoverskud. Jeg kan helt give tilslutning til den højtærede finansministers bemærkning om, at det vil være uforvarligt med varige kasseunderskud på statsbudgettet. Det må, ikke mindst i disse år, være fornuftig politik, at staten er selvfinansierende.

Indtægterne på drifts- og anlægsbudgettet er beregnet til 8,7 milliarder kr., en stigning i forhold til indeværende år på ca. 675 mill. kr.

Formanden: Jeg henstiller, at der er mere ro i salen under forhandlingen.

Kaj Andresen: Men den højtærede finansminister gør opmærksom på, at heri ikke er medregnet provenuet af de nyligt vedtagne afgiftslove. På samme måde er heller ikke medregnet de takstforhøjelser, som for tiden er til behandling i tinget. Som følge heraf kan man forudse, at indtægten for det kommende år sandsynligvis vil blive ikke 675 mill. kr., men omkring 900 mill. kr. højere end for indeværende finansår.

For de personlige skatters vedkommende regnes der med en stigning på ca. 400 mill. kr. til godt 2 900 mill. kr. og på forbrugsafgifterne en stigning på ca. 230 mill. kr. til godt 4 900 mill. kr. Der er gennem de senere år foregået en omend beskeden forskydning i de to skatteområders andel af driftsindtægterne. I finansåret 1957-58 udgjorde de personlige skatter 35,4 pct. af alle indtægter, i 1959-60 34 pct. og for indeværende år 32,2 pct., altså en nedgang i denne 4-årige periode på godt 3 pct. For forbrugsafgifternes vedkommende gælder det, at deres andel udgjorde 56,1 pct. i 1957-58; i 1959-60 var det 59,5 pct. og i 1961-62 59,7 pct. eller en stigning på godt 3 pct. Denne ændring har vel nok for en del sin årsag i visse afgiftsforhøjelser og højere forbrug, men den er uden tvivl også en følge af de love om skattelettelse, om forhøjelse af bundgrænsen og delvis proportionalbeskatning, som regeringen har fået gennemført.

Lad mig understrege den højtærede finansministers bemærkning om, at det jo

ikke er skatternes størrelse i kroner og øre, der er afgørende for befolkningens bæreevne, men deres andel af den samlede indkomst. Under højkonjunkturerne og velstandsstigningen i de senere år er der foregået en forøgelse af nationalindkomsten på omkring 10 pct. pr. år. Hvis skatter og afgifter til det offentlige, stat og kommune, har udgjort nogenlunde samme årlige andel af nationalindkomsten, vil den del, som befolkningen har til egen rådighed, år for år vokse med de samme 10 pct., og det har jo netop været tilfældet. I 1958-59 udgjorde skatter og afgifter 27,6 pct. af nationalindkomsten, i 1959-60 28,1 pct. og i 1960-61 27,9 pct., medens der for indeværende år regnes med 26,6 pct., altså i de senere år en dalende andel af nationalindkomsten. Tager vi kronebeløbene for to på hinanden følgende finansår, 1959-60 og 1960-61, viser det sig, at nationalindkomsten er steget med 2,8 milliarder kr., de offentlige skatter med 0,7 milliard, så befolkningen har fået øget sin egen andel med 2,1 milliarder. Det kan næppe med rette hævdes, at skatterne under en sådan udvikling er blevet mere byrdefulde for befolkningen. Noget andet er, at det gennem en skattereform bør tilstræbes, at skatterne ikke føles mere byrdefulde end nødvendigt for den enkelte.

Statsudgifterne er budgetteret til 8,2 milliarder kr., eller ca. 450 mill. kr. mere end skønnet for indeværende år. Også her bemærkes, at visse udgifter, der må regnes med for det kommende finansår, ikke er medtaget. Det gælder således udgifterne til den forhøjelse af folkepensionen, som for tiden er til behandling. Men det er jo uomtvisteligt, at der er betydelige stigninger på de fleste udgiftskonti, men der er også lyspunkter i form af udgiftsnedgange. Lad mig her nævne rentekontoen. Her viser udgiften, som det har været tilfældet i nogle år, en nedgang på adskillige millioner kroner; ja, den samlede rentekonto er positiv med et overskud på knap 100 mill. kr.

Årsagen hertil er selvfølgelig, at staten gennem en årrække har anvendt overskuddet på regnskabet til afbetaling af gæld, og det drejer sig ikke om småbeløb. I 1958 var statens gæld ca. 9 milliarder kr., eller omkring 2 000 kr. pr. indbygger, i 1961 er den ca. 7,5 milliarder kr., eller